

на наказаніето, когато Богъ ще извика съ громкия си гласъ на Андалузскыя палачъ : «стига! стига! исчезни отъ театра на злодѣяніята си. Уморихъ са да гледамъ убійства и гоненія.»

Тѣй като говорѣше Жозе, бѣше прекрасенъ и страшенъ като ангелътъ на Откровеніето. Естеванъ и Долора са почти наведохъ да му са поклонѣтъ. Тогасъ младѣйтъ инокъ като повика Жуана рече ѝ :

— Приготи са да додешъ съ насъ подирь нѣколко часа.

Послѣ си отиде като са обща да доя да гы земе щомъ му прилѣгне. Въ сѣщия вечерь около срднощъ Естеванъ, Долора и Жуана стигнѣхъ предъ вратата на Мандаміенто. Двама *гуаны* вѣрвѣхъ напредъ като стража, двама други идѣхъ отподирь като носяхъ набожно на раменѣтъ си една ракла прилѣжно затворена, и двама *хиваты* гы придружавахъ готовы сѣкогы да гы защитѣтъ въ нужда. Отъ време на време Долора са обръщаше да види, ако многоцѣнната ракла идѣше. *Началникътъ* отвори вратата и седемъ лица влѣзохъ въ палата на Гардунята.

XLIII.

Послѣднійтъ день на преструванъето.

Въ сѣщата нощъ Жозе са намѣрваше самъ въ стаята си. Сѣдѣлъ до единъ масса на която са виждахъ разны духовны книги, той смѣташе голѣмы количества въ мѣнителници, които преди малко бѣ купилъ отъ единъ Евреинъ банкиръ. Той гы нареждаше и заблѣзваше стойността на сѣка на особена книга и послѣ гы събра. Туй бѣше имотътъ на младия инокъ.

— Добрѣ, помисли той съ задоволствіе, туй количество може да са принесе на сѣкълѣ; тѣй тѣзи нещастны мгады ще иматъ съ какво да живѣятъ.